

нестабильностью в государстве, препятствует привлечению необходимого объема средств в экономику страны.

Из этого следует, что, во-первых, внутренние инвестиции не могут ощутимо повлиять на украинскую экономику в связи с их недостаточными объемами.

Во-вторых, высокий инвестиционный риск в Украине обуславливает незначительное доверие западных предпринимателей. Те же из иностранных инвесторов, кто уже пришел на ее внутренний рынок, не торопятся решать проблемы и задачи своих украинских партнеров.

На сегодняшний день в Украину поступает меньшее количество иностранных инвестиций даже по сравнению с ближайшими странами Восточной Европы. Такие выводы подтверждаются результатами различных экспертных оценок. Примечательным является падение инвестиционного рейтинга нашего государства, наряду с улучшением экономического положения его потенциальных конкурентов на мировых рынках (многих центрально- и восточноевропейских стран).

Однако, несмотря на сложившуюся ситуацию в стране и проблемы в экономике, в стране удастся удерживать инвестиции и даже привлекать новые.

Таким образом, для поднятия инвестиционной привлекательности Украины необходима четкая государственная политика восстановления инвестиционных ресурсов, их концентрация, стимулирование отечественных и привлечение иностранных инвесторов.

Сергієнко М. О.
ХНЕУ ім. С. Кузнеця

БІДНІСТЬ В УКРАЇНІ: ПРИЧИНИ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

Однією з головних глобальних проблем у світі є проблема бідності. Рівень бідності – це частка населення, що живе нижче національної межі бідності, під якою розуміють дохід нижче прожиткового мінімуму, який не дозволяє покривати вартість споживчого кошика. У багатьох розвинених країнах бідними вважаються люди з доходом в розмірі 40–50% від середнього доходу по країні. За оцінками Світового банку, загальна кількість бідних, тобто осіб, які живуть менш ніж на 2 дол. на день, становить у світі 2,5–3 млрд. людей. У тому числі загальна кількість людей, які живуть у надзвичайній бідності (менш ніж на 1 дол. на день) – 1–1,2

млрд. людей. Іншими словами, 40-48% населення світу – бідні, а 16-19% – надто бідні.

В Україні на даний час значна частина населення перебуває за межою бідності або близько до неї. Про це свідчать низька якість раціону харчування, відтік громадян за межі країни, низька народжуваність, висока захворюваність і смертність, незадоволеність загальнооекономічною ситуацією і своїм матеріальним становищем. Крім того, з 1 вересня 2015 р. прожитковий мінімум в Україні становить 1330 гривень, тобто майже на межі бідності. За даними ООН, за межою бідності проживає більше 80 відсотків українців. Значна частина населення України стала біднішою через інфляцію, втрату роботи або необхідності бігти від збройного конфлікту на сході країни.

Основною підставою для цього є від'ємні темпи динаміки базових показників економічного зростання: ВВП та ВВП на душу населення. Так, за даними Світового банку, в поточному році ВВП України впав на 12%. У період з 2013 по 2015 рр. ВВП в дол. на душу населення скоротився в 2,1 рази, тобто всього за два роки більш ніж у два рази.

Таким чином, у порівнянні з іншими країнами, в 2015 р Україна за рівнем економічного розвитку стане в один ряд з бідними країнами світу. З урахуванням очікуваного падіння у 2015 р., ВВП у порівнянних цінах повернеться на рівень кінця 2004 – початку 2005 рр. Можна говорити про втрату цілого десятиріччя для економічного зростання.

Отже, можна сказати, що Україна знаходиться в досить тяжкому стані, тому найважливішим фактором вирішення проблеми бідності є економічне зростання, оскільки воно призводить до збільшення валового національного доходу, за рахунок якого формується фонд споживання. У той же час, у боротьбі з бідністю важлива і державна допомога, хоча її збільшення веде до зниження гостроти проблеми, але не до її вирішення. Як показує досвід розвинених країн, на тлі зростання цієї допомоги може зрости так звана застійна бідність тієї частини працездатного населення, яка зневірилася знайти роботу і тому психологічно орієнтована лише на допомогу держави. Як наслідок, адресні виплати допомоги бідним повинні супроводжуватися комплексом соціально-економічних заходів, націлених на їх залучення в трудову діяльність.